

No. 7. }

Juli 1882.

{ 8de Aargang.

Den sande Ven.

Hvem hviler saa deilig i Astenens
 Stund
 Og trøster mit sorgfulde Hjerter?
 Hvis er vel den Nøst, som i dybeste Grund
 Saa hjærtligt borttager al Smerte?
 Jo, Hyrden, som bøde for Faaret, det er;
 Han søger af hele sit Hjertes Begjær
 Mig hjem til sin Himmel at bære.

Inna Himlen, omgivet af Englenes Kor,
 Som evigt besyngte hans Ære,
 Til Jorden han kom og blandt Syndere
 bor
 For Synd og for Sorg at bortbære.
 Pris være dig, Jesu, barmhjertig og god,
 Al Naade og Frelse du vandt med dit Blod
 Og gi'r det for Jutet til Alle.

For mig du og aabned din frelsende Favn,
 En Plads i dit Hjerter mig gives.
 I Himlen blir Glæde, da ogsaa mit Navn
 I Bogen som levende skrives.
 At, bliv du, o Jesu, min høieste Stat,
 Og følg mig og bær mig i Jordlivets Nat,
 At jeg i din Himmel maa have!

Den forfulgte Slave.

Fremad, altid fremad flygter Garra, den bortkomne Slave, forfulgt af sine grusomme Forfølgere. Tornene sonderflænger hans Legeme, og Stumper af det Tøi, som for en Del bedækkede ham, bliver hængende paa Buskene. Nu stanser han for at trække Beiret og lytte, men Lyden af de forfulgende Fiender bringer ham til atter at ile fremad.

Garra var bleven anklaget af sin Hærrer, en grusom afrikansk Hovding ved Navn Liba, for at have forherjet hans Søn, og for at undgaa en pinlig Død, iler han ned til Kysten, hvor han ved, at der nylig var oprettet en Missionsanstalt.

En Flod ligger foran ham; han styrter sig i Strømmen og svømmer som en Fisk, men hans Kræfter er nærved at udtonnes; han kan neppe kæmpe sig frem til den modsatte Bred. Endelig naar han den, men idet han standser et Dieblit for at trække Beiret, hvisler en Pil gennem Luften — den træffer den stakkels Flygtning i Læggen, og den arme Slave segner med et Skrig til Jorden. Garra har nu blot den visse Død for Sie, thi hans Forfølgere er allerede nær ham.

Men andre Dine end Libas og hans Folks havde været Vidne til dette Optog og med dyb Medfølelse betragtet den ulykkelige Slaves Kamp for sit Liv.

Arthur Vaughan, en ung engelsk Handelsmand, havde i flere Aar opholdt sig i Afrika; han havde haft Omgang med de vilde Stammer, lært deres Sprog og erhvervet deres Tillid og Agtelse. Nu havde han endelig naaet sit Maal og var i Begreb med at vende tilbage til sit Fædreland forsynet med en Del Varer og tilstrækkelige Midler til at kunne aabne en Handel i sin Fødeby med Udsigt til Fordel.

Arthur havde seet den ulykkelige forfulgte Slave, der kun saa Strid fra ham kæmpe for at naa Blodbredden. Han nærmede sig, og idetsamme han kom til Stedet, faldt Garra til Jorden truffen af Libas Pil.

Med et Spring stod han ved Siden af den blødende Slave med den Beslutning at forsvare ham til det Yderste mod hans grusomme Fiender.

Inden saa Dieblitte stod Liba og hans mørkhudede Kamerater nær ham. Arthur gjenkjendte i ham en Hovding, med hvem han tidligere havde staaet i Handelsforbindelse, men han havde aldrig seet ham i saadant Maseri for. Hans Dine lynede, hans Næsebor var oppilede, og Hævn stod malet i hvert Træk.

„Spar den Ulykkelige!“ udbød Arthur, idet han pegede paa Garra, der laa blødende og halv bevidstløs paa Jorden.

„Han er Libas Slave, og Liba vil dræbe ham!“ var Hovdingens forbitrede Svar.

„Jeg vil købe ham af dig,“ sagde Arthur, „se, hist staa min Bogu med Varer, som jeg tænkte at tage med mig til Europa; tag det største Stykke Elfenben, og giv mig denne Mand i Bytte for det.“ Han gav idetsamme sin Tjener et Vink om at tage det frem og lægge det paa Jorden foran Liba.

Hans Befaling blev adlydt, men Liba sparkede foragtelig med Foden til Elfenbenstykket og udbød med Haanlatter: „Liba vil ikke sælge sin Hævn; han tørster ikke efter Guld, men efter Blod!“ og paa et Vink fra ham surrede en Pil, affudt af en af hans Folk, gennem Luften. Arthur saa den, boiede sig med opløst Haand forover, og blev truffen i den bløde Del af Armen tæt ved Haandledet, hvor Pilen dirrende blev hængende.

Et Udbrud af Skræk lød fra Libas Læber, da han saa, at den unge Engelsemand var saaret. Han vilde have anset det for en Smaating at sende Hundrede af sine forthudede Slaver ud af Verden, men gyste ved Tanken om at have saaret en Mand, der stod under det engelske Flags Beskyttelse.

Arthur saa Skræken malet i hans Ansigt og forstod at benytte sig deraf med Fordel.

„Du tørster efter Blod,“ udbød han, „se her, det flyder for dine Dine, og du skal komme til at give Dypreisning derfor!“ Han vristede Pilen ud af Armen, og store Bloddraaber dryppede ned paa Jorden.

„O, du Havets Søn, vredes ikke!“ bad Hovdingen med bebende Stemme, „det var ikke saaledes ment, Libas Hjerte er knust,

fordi du er bleven saaret" — thi Afrikaneren frygtede for, at han og hans Folk vilde blive haardt straffede, fordi de havde udgødt engelsk Blod.

„Har jeg nu ikke kjøbt Slaven?" raabte Arthur. „Hans Liv skal komme til at koste dit, men hvis du giver ham fri, kan der endnu blive Fred imellem de hvide Mand og deres sorte Brodre!"

„Ja, lad det saaledes ske!" svarede Liba, glad over at undslippe Følgerne af sin Handling for saa godt Kjob. Da han beredte sig til at drage bort med sit Følge, udstødte den frikjøbte Slave et Blædeskrig, krøb hen til sin Befrier, omfavnede hans Knæ, bedækkede hans Fødder med Kys og udbrod hullende: „Garra skal altid være en lydlig Slave og tjene den tro, som har kjøbt ham med sit Blod!"

„Nei, nei, ikke Slave!" afbrød Arthur ham, „Englænderne har ingen Slaver. Du er fri, Garra, fri som Fuglen, der spinger sig i Lufien."

„Fri?" gjentog den stakkels Afrikaner med Forundring og Glæde malet i hvert Træk, „o, da vil den frikjøbte Slave tjene dig heie sit Liv igjennem — hans Dine, Hænder, Fødder, ja, Alt, hvad han har, skal arbejde frivilligt for hans dyrebare Herre. Aldrig skal Garra ønske sig noget Bedre eller Større!"

Arthur var rovt over Negerens Taknemmelighed og Kjærlighed, men tænkte paa samme Tid ved sig selv: „Gud give, jeg maatte kunne blive istand til at meddele denne stakkels Slave Noget, der er bedre end Friheden, og lede ham til den Herre, der kan gjøre ham lykkelig baade her og hišset!"

Saarene blev nu efterseede, Arthurs var kun et let Kjøbsaar, som snart vilde blive lægt, hvorimod Pilen sad dybt i Garras Læg og ikke var let at faa ud. Arthur maatte tage sin Kniv og skjære et dybt Indsnit i Slavens Ven, hvilket ikke kunde ske uden store Smærter. Den stakkels Garra var saa taalmodig som et Lam under Operationen.

„Det gjør mig ondt at maatte forvolde dig saa store Smærter," sagde Arthur be-
lymret.

„Na, det gjør Intet," svarede Slaven ham, „skjær du kun dybt, det sker dog Alt af Kjærlighed, og Garra kysser den Haand, som saarer ham."

Arthur lod den stakkels Neger hvile sig en Stund i hans Vogn; derefter fortsatte de Rejsen og standsede snart udenfor Missionær Smiths gjæstfri Hus. Den saarede

Slave blev baaren ind i Huset og overgivet til Familiens omhyggelige Pleie. Da han begyndte at komme sig, gjorde Smith sig Umage for at undervise ham i de Sandheder, der angik hans udbodelige Sjæl, men Garra syntes ikke at kunne fatte dem og svarede ofte:

„Det er for høit for mig — Garra kan ikke begribe det!"

Men ganske anderledes var det, naar Missionæren talte til ham om Arthurs høimodige Dødsfæle, da fraalede hans Dine, og dnb Bevægelse viste sig i hvert Træk.

„Alt," udbrod han engang, „kan Nogen sige mig, hvorfor min Herre ofrede Saameget for en stakkels forfulgt Slaves Skyld?"

„Fordi din Herre engang var en Slave ligesom du og sandt Naade, og nu vil han vise en lignende Barmhertighed mod Andre," svarede Smith, der endelig saa et Haab lyse om at kunne bringe de himmelske Sandheder ind i Negerens formørkede Sjæl.

„Min Herre en Slave! En hvid Mand Slave?" sagde Garra forbauset.

Missionæren bad inderlig til Gud om Hjælp og Lyd og begyndte derpaa at forklare Frelsens Vej for den stakkels Neger. „Himlens Herre, Guds enbaarne Søn," sagde han blandt Andet, „havde Medlidenshed med den faldne Menneskeslægt, fordi han saa, at Djævelen søgte at faa det saarede Bytte i sin Magt, og han stillede sig mellem dig og Liba og opfangede den Pil, som var rettet imod dig. Den Herre Kristus led Døden paa Korset for at frelse Arthur, Garra; han friede ham af Satans Magt og fra Syndens Straf, skulde han da ikke af Kjærlighed ville ofre sit Liv og alt sit Gods for at redde en Broder? Jesus har befalet: Elsker hverandre, ligesom jeg har elsket eder."

Det varede nogen Tid, før disse dyrebare Sandheder fandt Indgang i Slavens Hjerte; men Missionærens Undervisning og endnu mere Arthurs Exempel havde endelig den Virkning, at han som en ydmyg og angergiven Synder overgav sig til sin Frelser og kort efter blev døbt i den treenige Guds Navn.

„Min Herre har frelst Garra to Gange," sagde han ofte senere; „først reddede han mig fra den grusomme Liba, og dernæst viste han mig, hvorledes jeg skulde undfly den endnu grusommere Satan. Min Herre har helbredet det Saar, jeg havde paa Legemet, og Herrernes Herre har helbredet Saaret i min Sjæl. Garra vil følge sin Herre til Verdens Ende!"

Professorens Yndling.

Gustav var en flittig og lærvillig Dreng. Hans Lyst var til at studere og i det Dime med at komme ind paa en høiere Skole; men hans Fader var fattig, og Gustav maatte hjælpe ham med Smederarbeidet. Dette gik tungt for Gustav. Kun Aftenen og ofte Natten udover fik han sidde over sine Bøger.

Vor gode Professor fik høre herom og

kalbte Gustav ind til sig. Han examinerede ham og forundredes over, hvormeget Gustav paa egen Haand havde lært. Han tog Gustav til sig, lod ham hjælpe til med Bedhugning og andet Arbeide ved Huset, men gav ham da ogsaa god Anledning til at benytte sit Bibliothek og dertil modtage nogen Undervisning. Gustav gjorde alt sit Arbeide med Flid og var ude af sig selv af

Glæde. Hans Ven, Professorens, hjalp ham snart ind paa en høiere Skole, hvor Gustav gjorde meget god Fremgang. Gustav blev en lærd og dygtig Mand til megen Glæde ikke mindst for ham, som havde hjulpet ham frem.

Mange Børn have god Anledning til at lære, men benytte den ikke, og skønne Lidet paa sine Forældres og Andres Dof-

relser for, at de skulle lære noget Godt og Nyttigt i deres Barndoms og Ungdoms Dage. Hvilken Bessjæmmelse for dem, naar Fattigmands Børn gjennem megen Trængsel og haardt Arbeide dog med Guds Hjælp bryde sig frem og lære mere end dem, der have havt en ganske anden god Anledning dertil!

Kinesisk Afgudsdyrkelse.

Da saa Kineserne tro, at Mennesket har en u dødelig Sjæl. Den gaar til Underverdenen, sige de, og bliver der dømt. Denne Underverden forestiller man sig som en kinesisk Stat med Keiser lige ned til den ringeste Politiebedsmand. Sjælen farer da efter Døden om og søger at undgaa at blive

greben af Underverdenens Politii og føres for Dommeren. Man tror ogsaa ved Bestikkelse at kunne undslippe derfor i Underverdenen, ligesom man her paa Jorden i Kina derved saa ofte slipper løs. Naar en Kineser dør, bliver der da brændt en hel Del, ofte Guldpapir og kostbare Silkestofte.

De brændte Stoffe skal den Afdøde bære i Underverdenen, og, ligesom det pleier gaa en velklædt Fange meget bedre her paa Jorden end en ussel og fattig klædt, saaledes ogsaa der, mener man. Venner og Naboer skyde sammen saadanne Papirpenge, for at de heller ikke skulle foruvoliges af den Afdødes Nand, der maasse kunde komme tilbage. I sin Forblindelse skal saaledes dette for sin Gjerrighed saa berygtede Folf anvende ikke mindre end 150 Millioner Dollars aarlig paa de Døde.

Dg dog lever man i en stadig Angest for de Afdødes Nander. Præsterne maa derfor skrive Bønner og Trykformler paa Papirstrimler, som derpaa antændes og sendes Nanderne. I 49 Dage bliver daglig et Offer af kogt Ris bragt for den Afdøde. Siden maa han selv sørge for sin Underholdning i Underverdenen.

Lader os takke den barmhjertige Gud, der har ført os ud af Hedenskabets Mørke og Slendighed, og bede og arbejde for de arme forvildede Hedningers Omvendelse!

Hvad Pris sætter du paa Bibelen?

En Tilbragelse fra det forrige Aarhundrede.

„O, Bedstemoder, hvor skal jeg saa Pengene til at købe mig en Bibel for?“

„En Bibel, kjære Barn? Er det dertil du gjemmer dine Skillinger? Men vi har jo en?“

„Ja, men næsten Halvten deraf er borte. Der er ikke mange Kapitler tilbage af det nye Testamente. Dste, naar vor Lærer læser en skøn Beretning for os og siger os, hvor den staar i Bibelen, forsøger jeg at finde Stedet, naar jeg kommer hjem, men saa er Bladet næsten altid borte. Derfor vilde jeg saa gjerne have en ny Bibel, som skulde være min egen.“

„Jeg vilde ønske, at jeg kunde skaffe dig en, Edvard, men jeg er ikke istand dertil; thi de Pengene, jeg kan spare, maa anvendes til at købe Klæder til dig for og betale for

din Skolegang. Du maa se at hjælpe dig med den, du har, saalænge. Men kom nu, mit Barn! hvis du vil være tidlig paa Skolen imorgen, gjør du bedst i at gaa tilsæns nu.“

Dagen derpaa, just da Skolen skulde slutte, stod Læreren op, og idet han løstede en liden Kasse fra Bordet, sagde han: „Hør Gutter! den 10de i næste Maaned agter jeg at give det bedste Barn i Skolen Indholdet af denne Kasse. Se her—synes I ikke, at den er værd at være stittig for?“ og i det Samme løstede han Laaget op og fremviste en smuk indbunden Bibel. Børnene udstødte et Raab af Henrykkelse, og flere af dem sagde, at de vilde gjøre sit Yderste for at blive Eier af Bogen; men Ingen udtalte dette med større Jorighed end Edvard.

„O Bedstemor!“ raabte han, idet han kom styrrende ind i Stuen til hende efter sin Hjemkomst, „Skolelæreren vil give mig, just hvad jeg ønsker og længes saameget efter — han agter at give det snilleste Barn i Skolen en Bibel i lysebrunt Stindbind og med forgyldte Bogstaver paa Ryggen, og jeg er vis paa, at jeg skal blive den bedste Gut af dem alle. I detmindste vil jeg forsøge derpaa!“

Dg han forsøgte, saagodt han kunde, og tvivlede ikke paa et heldigt Udfald. Han var saa vis derpaa, at han endog overgav Bedstemoderen alle sine sammenpærede Pengene, for at hun skulde købe ham en ny blaa Hue, der skulde bruges paa en Festsdag, som alle Skolebørnene glædede sig til. De skulde nemlig gjøre en Udflugt til den nærmeste By med Læreren for at se General Washington, som paa sin Rejse til Virginien skulde komme derigennem.

Den tiende i næste Maaned kom, og alle Børnene, iserte sine Søndagsklæder, vare forsamlede i Skolerummet. Edwards Ansigt forraadte stor Spænding, og hans Dine vare fæstede paa den lille Kasse, der indeholdt den udlovede Belønning. Der blev affungen en Sang, og et Kapitel i Bibelen oplæstes, hvortil blev soiet nogle Formanin-

gens Ord, og derpaa stod Læreren op og sagde:

„Jeg vil nu give denne Bibel til den Gut, der udmærker sig mest ved Blid og god Opførsel her i Skolen. Den, jeg anser mest fortjent dertil, heder — (Edwards Dine rullede omkring, og han udtrafte uvilkaarlig sin Haand) — Karl Martin.“

Dette var et uventet Slag for Edvard. Han forsøgte at synes volig, indtil han naaede Hjemmet; men der satte han sig ned og græd, som om hans Hjerte skulde bryde. Bedstemoderen talte trostende Ord til ham, og lovede at gjøre sit Bedste, for at han kunde faa sit Puske opfyldt.

Medens hun endnu talte, hørtes der Trampen af Hestehove, og strax efter holdt to fornemme Ryttere udenfor Døren, som spurgte efter Veien til nærmeste By og begjærede at faa kjøbt noget Mad, thi de vare meget hungrige.

„Gjerne“, svarede den gamle Kone og bød dem komme ind i Stuen, hvor hun satte frem for dem det Bedste, hun havde.

Edvard sad i en Krog af Bærelset og glemte for en Stund sin dybe Kummer ved at betragte de fine Herrer og høre paa deres Samtale. Men saa faldt pludselig hans Dine paa den nye blaa Hue, som var bleven kjøbt for de Penge, han havde samlet for engang at faa sig en Bibel. Nu havde han hverken Penge eller Bibel og ingen Udfigt til at kunne købe noget paa lang Tid — og ved Tanken herom brast han igjen i Graad.

„Hvad feiler dig, min Gut?“ spurgte den yngste af Herrerne, idet han vendte sig om til ham, „du ser ud, som om du ikke havde gjort Andet end grædt hele den sidste Uge.“

„Kom herhen og fortæl mig, hvad der er gaaet dig imod,“ sagde hans Rejsefælle. Men Edvard trykkede sig blot endnu dybere ind i Krogen, og da intet andet Svar var at erholde fra ham end en undertrykt Gulsen, vendte de Fremmede sig til Bedstemoderen med deres Spørgsmaal.

Den Gamle fortalte dem hele Sagen og

tilføiede: „Jeg siger til ham, at han ikke skal lægge det paa Hjertet; han faar nok en Bibel med Tiden, og nu har han faaet sig en ny blaa Hue istedet. Betænk dog, Edvard, at uden denne skulde du ikke kunne reise med din Lærer og hele Skolen for at faa se den store General Washington!“

„Men jeg vilde hellere have Bibelen end se Generalen,“ forklarede Edvard med Fri-modighed fra sin Krog. Herrerne smilte af hans Førlighed og vrede Pusket om, at han altid maatte sætte ligesaa stor Pris paa den hellige Bog, som han nu gjorde. Derpaa betalte de den gamle Kone rundelig for det nyde Maaltid, tog en venlig Afsked med hende og den lille Gut og red bort.

Et Par Dage derefter, just da Edvard og den gamle Kone sad og spiste Kvælsmaiden, standsede Postbudet udenfor Huset. „Et Brev til mig!“ sagde Bedstemoderen, og gif hen for at aabne Døren. „Hvem kan det være, som skriver til mig?“

Men hun tog feil, thi istedetfor et Brev var det en firkantet Pakke, adresseret til Edvard.

„Hjære, hvad kan det være?“ Og Bedstemoderen skyndte sig at tage Brillerne paa, medens Edvard med skjælvende Hænder viklede Omslaget af. Et Udraab af Glæde undslap ham, da Pakken var aabnet, og han fik se, hvad den indeholdt. Hvad tror du, der fandtes deri? En Bibel? Ja, en vakker Bibel, med forgyldt Titel paa Ryggen og Edwards eget Navn paa Bindet med store forgyldte Bogstaver. Men endnu større blev deres Forbauselse, da de ved Aabningen af Bogen fandt skrevet paa første Side: „Til Edvard Johnson fra George Washington.“ Jeg tror neppe, der fandtes en lykkeligere Gut i den hele Verden den Aften end Edvard!

Edvard voxede op og blev en dygtig og hæderlig Mand, og I kunne være vis paa, at han altid tog vare paa sin Bibel og holdt den høit i Ære. For nogle Dage siden traf jeg paa en af hans Sønesønner, som viste mig Bøger, og, skjønt den bar Mærker af Alder og slittig Brug, vare Navnene og

Skripten paa første Blad endnu tydelig at læse. Han fortalte mig den hele Tilbragelse og sagde, at han ansaa denne Bibel som sin største Skat, fordi den var givet af General Washington til hans Bedstefader.

Min kjære Læser, sætter du ligesaa stor Pris paa din Bibel, som Edvard gjorde paa sin? De samme dyrebare Guds Ord findes deri, som der findes i hans, og den hele Forskjel er blot, at Bibler ikke ere saa vanskelige at faa i vore Dage, som de vare paa Edwards Tid, fordi Guds Ord nu „bor rigelig blandt os“. Herren være prisset derfor!

Hvorfor skal jeg dog gaa i Skole?

„Ah, hvorfor skal jeg dog gaa i Skole, Mor?“ spurgte lille Johan, da han en Morgen blev vasket og redt for at gaa til Skole. „Jeg kan slet ikke læse i min Bog, og min Tabel, nei, den lærer jeg virkelig aldrig. Jeg vil heller følge med min Fader i Stoven og hugge Brænde hele Dagen.“

Faderen, der stod og hørte paa det, smilede og spurgte Johan: „Kan du huske, hvordan vi bare os ad med at fælde det store Træ igaar?“

„Ja, Far, det gik godt, vi huggede et Slag ad Gangen og bleve ved, til Træet var fældet.“

„Rigtig,“ svarede Faderen; „en Stavelse ad Gangen, naar du bliver ved derved, vil du lære at stave godt og læse rigtig; et Regnestykke ad Gangen, naar du bliver ved dermed, saa bliver du en god Regnemester; en Side ad Gangen, naar du bliver ved dermed, saa kan du læse den vanskeligste Bog i Verden.“

„Er det Alt?“ spurgte Johan.

„Ja, det er Alt!“ svarede Faderen.

„Saa tror jeg nok, jeg kan gjøre det,“ sagde Johan. — Dg det kunde han; thi sej Nar efter var han en af de flinkeste i Skolen.

(„Kr. Børnebl.“)

Da Dingones blev ipurgt om, hvilke Dyrs Vid han ansaa for farligst, svarede han: „Der som du mener vilde Dyr, saa er det Vagvadsferens; mener du tamme, saa er det Smigrerens.“

G a a d e.

Den, som det har, en fattig vi kalde,
Den, som det mangler, lykønskes af Alle.
Den, som det ved, ser ensolbigt just gjælder,
Den, som det gjør, man en Døgenigt ifjælder.
Enhver, som det hører, man kalder for dov,
Enhver, som det ser, for blind eller slov.

D y l s ø s n i n g

paa Gaaden i No. 5:

„H æ n d e r n e.“

Rigtig oplost af B. D., Pulcifer, Wis.; A. C., Amherst, Minn.; J. J. B., Emerald, Minn.; M. A. L., Zumbrota, Minn.; H. M. A., Emerald, Minn.; D. L., Lake Park, Minn.; J. H., Byron, Minn.; R. J. B., Sacred Heart, Minn.; J. C. S. og H. J. N. H., Tordenskjold, Minn.; J. D. J. og M. J., North Fork, Minn.; J. M. D., Pennington, Dec. Ter.

D y l s ø s n i n g

paa Regneopgaven i No. 5:

Tre Fyrstikker lægges først for sig selv, det bliver tre — og saa har man et halvt Dusin igjen.

Rigtig oplost af T. G. W., Garfield, Minn.; J. J. B., Emerald, Minn.; H. M. A., Emerald, Minn.; J. N., Urnes Corner, Wis.; J. H., Byron, Minn.; R. J. B., Sacred Heart, Minn.; J. C. S. og H. J. N. H., Tordenskjold, Minn.; J. D. J., North Fork, Minn.

Entered at the post office at La Crosse, Wis., as second-class matter.

Trykt i „Garden“s Afdrykkeri, La Crosse, Wis.